

Slovenski čebelar in sadjerejec.

Glasilo čebelarškega in sadjerejskega društva
za Kranjsko,
sè sedežem na Jesenicah, (Gorenjsko).

*Izhaja vsaki mesec enkrat in se pošilja udom brezplačno; neudom za 1 gld. 30 kr. na leto.
Inserati in priloge računijo se po najnižji ceni. — Letnina za ude znaša samo 1 gld.
Naročuje se pri predsedništvu na Jesenicah.*

Obseg: Matičen glas. — Čepičev vpliv na podlago. (Konec.) — Sadna drevesa v posodah ali posodovci. — Vprašanja in odgovori. — Naši dopisi. — Naznanilo.

Matičen glas.

(Spisal Karol Trefil.)

Poslednji čas se je po raznih čebelarskih časnikih bralo mnogo spisov in člankov o matičnem glasu, ki so si pa večinoma gledé misli in trditve močno nasprotovali. Dr. Dzierzon trdi, stara, oprášena matica se ravno tako oglašá, kakor neoprášena, med tem ko L. Huber zagotavlja, da se samo pri neoprášenih maticah čuje glas: tütü. V. Vogel meni, da oprášena matica ni nema in nekdo drugi mu oporeka, da čebele in matica morajo mutaste biti, ker nimajo pljuč. Te po mojem mnenji res čudne trditve napeljale so me, da sem pri potovalnem občnem zboru v Opavi Dr. Dzierzonovem govoru obsegajočemu: „Obelodanjenje nekaterih v poslednjem času pridobljenih posebnih nazorov in znanj v teoriji in praksi“ dodal pojasnenje in razlaganje o matičnem glasu po fizikalčnih in fizjologičnih navodilih.

Sicer nimam namena, da bi moja v prejšnjih letih nabrana opazovanja, o katerih sem že pisaril in dotične članke letos še z večjo pazljivostjo ponavljam, bolj natanko pojasnjeval, jaz hočem danes le na odgovor dveh vprašanj glavne poteze narisati.

1. Ali ima čebela sploh in posebno pa matica kak glas?

Da bodem pa mogel pri odgovoru tega vprašanja do pravega razuma dospeti in napeljati, moram popred še nekaj fizikalčnih opomb narediti.

Vsako občutenje, ki ga s sluhom občutimo, imenuje se glas ali zvok; ta nastane, če se kaka reč stresa, maje ali miga. Če se dotična reč nepravilno pre-giblje ali stresa, nastane šum ali ropot; perijodično, t. j. v enakomernih prestankih ali prenehljivih ponavljajoče se stresanje pa prouzroči glas. Ropot ali šum lahko vsako telo naredi, a glas izvabijo le prav gibična (elastična) telesa. Ker je pa zrak med vsemi telesi najbolj elastičen, mora zato prav posebno pripraven biti, s pravilnim stresanjem glasove delati.

Vsak glas zamore se pa v neko število glasovnih delov ali zvokov deliti, ali pa se nasprotno sami zvoki združijo v glas. Pri razstavi glasu razločujemo glavni ali temeljni zvok in višje ali zgornje zvoke; malo nizkih, slabotnih višjih zvokov daje glasu mehkoto, mnogo visokih in močnih višjih zvokov pa prouzroči prešinjajočo in osorno glasovo obliko.

Da bi se pri živalskih glasovih dobilo šumenje ali ropot, je skoro nevrjetno: razločiti morajo se poleg fizikalničnega značaja še po organih, s katerim se prouzroči.

Glasovna živalska znamenja, katera človeško uho sliši, in se le po zunanjih ali znotranjih telesnih delih brez sodelovanja dihalnih organov prikažejo, zaznamovamo z besedo zvok.

Glas imenujemo le taka glasovna znamenja, katere prouzročijo dihalni organi, dušnik (glasilna razpoka) in pljuča, ali pa tem podobni telesni deli. (Dr. Landois, Thierstimmen.)

Na podlagi teh opomb hočemo glasovne načine naše čebele bolj natanko opazovati.

Če čebele predigravajo (praše) ali nabiraje si medu od cveta do cveta letajo, slišimo nekako posebno čudno šumeče brenčanje, to brenčanje se muzikalično lahko določi. Trotje brenče nižje mimo čebel delavk. Delavke pa tudi vselej enako ne pojéjo (ako njih brenčanje sploh petje imenovati smemo); kedar so razdražene, je njih glas višji, mimo takrat, ko vse utrujene iz polja pribrenče. Prav lahko se opazuje, in gotovo nobeden čebelar ne bode dvomil o tem, da se to brenčanje naredi vsled hitrega mahljanja s perutnicami. Povprečno dajo bučele svoj domači glas a kakor leteč glas slišati, one naredo tedaj v jednej sekundi 440 mahljejev.

Čebela pa zamore še druge glasove delati. Če primemo živalico za perutnici, ter ji tako zabranimo mahljanje s perutnicami, čuli bodemo prav slab in rahel glas, ki je podoben matičenemu tütanju. Iz tega je popolnoma razvidno, da je trditev, da matica svoj tütü-glas ne nareja s perutničnim omahljanjem. Ako matici perutnice postrizemo, slišali bodemo vsejedno, da matica svoj glas žene, akoravno je gola; nasprotno pa postane nema in utihne, če se njeno truplo z oljem pomaže, akoravno se jej perutnice nepoškodovane puste. Tudi kvakanje še v matičenem stolpiči zaprte matice bilo bi vsled mahljanja s perutnicami nemogoče, kajti te so še prenejše in tudi nimajo v to dovoljnega prostora. Gotova resnica je tedaj, da matica ne dela svojega glasu s perutnicami, temveč z dihalnimi organi, (kar se v precej zmanjšanej meri tudi pri navadni čebeli in trotu nahaja), ter da ima matica (čebela in trot) poleg letečega glasu še poseben glas.

Dihalni organi kot glasilne priprave pri čebelah opišejo se najlažje po barvanih anatomske stenskih tablah, katere je naredil profesor dr. Leuckart.

Čebele ne dihaajo, kakor mi, skozi jabolko in pljuča, temveč zrak dobi skozi posebne na površji trupla nahajajoče se zračne luknjice pristop. Skozi te zračne luknjice pride zrak v čudno narejene cevke, ki se v ozadku v dve precejšnji vrečici razširijo. Na prsni je dva in na ozadku pet parov zračnih luknjic ali zračnic; poslednje so ravno tako narejene, kakor prsne zračnice le s tem razločkom, da so razmere posameznih delov manjše. Okrog odprtín vsake zračnice ste dve kožici (Chittin-Häutchen), kateri profesor Landois glasilne vezi imenuje. Tudi dr. Krancher opisuje to v svojem spisu „Bau der Stigmen.“

Vsa ta dihalna priprava se sme kot glasilni organi z jezično piščalko primerjati: cevke narejajo piščal, kot zastor viseče kože so jezički, ki vsled iztiskanega zraka začnejo mahljati in s tem prouzročijo glas. Večje zračnice dajo nižji, a manjše višji glas. Če začnejo vsi glasilni aparati naenkrat delovati, čujejo se večinoma le višji glasovi, ker je manjših glasilnih priprav več, kakor velikih. Ker je kraljičin ozadek bolj popolnoma razvit, nego li pri navadni čebeli, je vsled tega glas (tütü) močnejši in se popred ter dalje sliši in je prijetnejši, kakor sploh čebelin, kajti zadnja daje svoj slab ter godrnjajoč glas le skozi prsne zračnice, kar se večkrat čuje, ko se satovje iz panju jemlje. Če se mlada matica še v matičnem stolpiču zaprta oglaš, glas zbog bližnjih celičnih sten oslabi in zaduši, sliši se potem kakor že znani: „kvak.“ Da se pa zamore med petjem opazovati mahljanje perutnic, kakor dr. Dzierzon meni, je sicer res, pa to je le posledica, ne pa vzrok petja.

2. Drugo vprašanje, če matica le toliko časa poje, dokler še ni oprášena ali pa če tudi še potem, ko je že oprášena, poje, odgovori se lahko po fizioloških premembah, katere vprašanje prouzroči.

Kakor omenjena anatomska tabla od prof. dr. Leuckarta natančno kaže, so matični spolni organi primeroma še malo razširjeni, tako da so cevi in zračne vrečice precej razvite, ter da veliko zraka drže. Vsled tega zamore taka matica prav na lahkem svoj ozadek pregibati, vzdigovati, se hitro sukati in premikati in vse glasilne priprave brez težave pogostoma v glas napelje; iz tega sledi: neoprášena matica poje močno, glasno, z visokim glasom tri- do štiri- zložno. Vsled dovršenega vprašanja pa trpé ozadkovi organi précej občutljivo spremembo. Prof. Leuckart piše: „Pri maticah, ki sem jih précej po vplemenjenji preiskaval, našel sem obe jajčni shrambici prav vrhoma napolnjeni in tako raztegnjeni, da s svojim obilnim obsegom le malo od jajnjaka oddaljeni.“ Da pa tako nepričakovano razširjenje jajčnih shrambic na bližnje cevi in zračne vrečice tiši in da ovira gibčnost cevičnih mišic, je razvidno, in to še toliko bolj, ker se unanja kožica (Chittin) ne more tako hitro razširiti. Ako stopimo h kakemu izučnemu pevu in mu v času, ko poje, pod brado pritisnemo roko na vrat in mu tako delovanje jabolka in glasilnih organov motimo in oviramo, opazili bomo, da bode popred sicer lepi glas, sedaj vso prijetnost zgubil, ter da se bode pevec branil dalje peti, ker mu bo to preveč težavno. Taka je pri naši kraljevi pevki. Pritisk, ki vsled nepričakovanega razširjenja jajčnih shrambic nastane, ovira rabo malih glasilnih priprav in glasilnih cevi, kot glasilne priprave, da celo popolnoma vse prepreči; oprášena matica zamore tedaj svoj glas le s prsnimi zračnicami narediti, nje glas je slabši in skoro vedno le enozložen in kratek. Kolikor bolj rodovitna je matica, kolikor bolj se jajčne shrambice in jajnjaki razvijajo, toliko bolj vplivajo na glasilne priprave, in glas je vsled tega slab, da skoro neznamen. Ta glas je ves drugačen, kakor pa prejšnje petje, ter se sme le kot glas bojzani in skrbi imenovati.

Po tej razpravi, ki je na podlagi mojih opazovanj stavljen, sem mnenja, da se zamore matičen glas v sledeče tri točke razdeliti:

1. Matica (in čebela) ima poleg letečega glasu še poseben glas, katerega prouzroči (dela) z dihalnimi organi.

2. Glas neoprašene matice je močan, glasen in večzložen: tūtanje.

3. Vsled vplemenjenja se matičen glas nekako zaduši, je kratek in njergajoč in ta glas zval naj bi se le klicanje.

— x —

Cepičev vpliv na podlago.

(Konec).

Pri tem se pa mora še govoriti o dogodkih, ki se pri odgojevanji vinske trte zgodijo. Marsikdo vsadi trto zunaj hiše, toda ko požene in mladike po zidovji požene, napelje se jedna teh mladik na pripravnem kraju v sobo. Zdajci imamo korenino in spodnji del rastline zunaj, a vrh je v sobi. Ko se po zimi začne kuriti ogreje se v hišo moleči del trte in začne gnati, akoravno so njene korenine in spodnji del zunaj v zmrzlej zemlji. Trta v sobi požene, naredi liste, cvete in dozori več mesecev popred, nego li njene sestre, ki vse na mrazu ostanejo.

Tu se pokaže ravno ista prikazen, kakor pri vplivu cepiča na podlago. Koren in koreninice, čeravno so na mrazu, vendar ubogajo vejicam, ter zgornjemu delu trte, da v zahtevanem času potrebni sok za življenje in razvitek pošiljajo.

5. V nekaterih slučajih spremeni cepič do gotove mere pogoje podlagine prereditve. Ako cepimo naše hruške na kutno, tako s tem kutno storimo bolj občutljivo gledé zemeljske narave. Ta zahteva potem rodovitne in nove zemlje, med tem ko nepožlahtnjena kutna veliko dalje časa poganja in dalje časa životari, če tudi je v slabem zemljo vsajena.

Nekatere vrste zahtevajo kremenčeve zemlje, da zamorejo živeti in se razvijati. Preobilica kremenčeve kisline, ki se v takej zemlji nahaja, jim je potrebna, večkrat še neobhodno. Njih korenine srkajo kremenčevo kislino, ki se v različnih podobah v vseh njih delih nahaja in dobi, kakor n. pr. pri žlahtnem kostanju, pri ovsi in pri večini travá. Če se te vrste cepijo na *Pinus aleppica*, *Pinus picea* ali *Pinus austriaca*, se te lahko tudi v apnenčevo zemljo presadé, na kakoršnej se iste vrste, toda ne cepljene nikdar ne nahajajo, zdajci pa rastejo in obrode. Brezdvomno niso njih korenine zmožne kremenčevo kislino iz tal srkati, če je ni v obilici v njej, med tem pa morajo biti podlagine korenine sposobne, da cepiču dovolj kisline pripravijo in nepotrebno apno pa na stran puste, vendar je o tem potrebno še bolj natančnih poskušanj.

6. Še več zgledov je naštetih, v katerih, menda cepič na podlago vpliva. Tako postavim pravijo, in trdijo, da lesna rastlina cepljena na zeliščno podlago, tej življenje podaljša. Nekateri celo trdijo, če se cepi na tako rastlino, katero mraz umori, na tako katerej nič ne škoduje, da potem tudi ona ne zmrzne, ali vsaj tako hitro ne.

Še več zgledov in slučajev se našteva, a za enkrat ostanimo pri teh, ko dobimo zanesljive skušnje še o družih, potem se pomenimo še o istih.

Vinogradniki se dandanes pečajo s tem, če evropska trta, cepljena na ameriško podlago, ne postane vsled pretakanja soka iz ameriške v evropsko, tudi

ta neobčutna zoper trtno uš. Na prvi mah bi se temu vrjelo, a natančne preiskave in poskušnje so pokazale, da le podlaga cepiču in ne cepič podlagi podleže. Iz tega gre sklepati, da tudi tako cepljeno trto škodljiva uš ugonobi.

Po „*Revue horticole*“.

— x —

Sadna drevesa v posodah ali posodovci.

Vrtnarji in drugi prijatelji sadnega drevja skušajo na vse načine, kako bi si sadno drevje v svojo bližnjava postavili. Sadé jih pred hišo, k zidu, pred okno, da imajo drevje bolj blizo oči. Nekateri pa sadno drevje celo po sobah goje. To drevje se vsadi v kako veliko posodo in v tej se lahko prenaša sem in tja. Lahko se tedaj zgodi, da komu jabolka na jablani, ki v sobi na mizi stoji, zoré. Kako se tako drevje odgoja, hočemo tu ob kratkem povedati.

Drevesa, katera odgojujemo v posodah, imenujejo se posodovci.

Najboljša drevesa za posodovce so dvaletna, ki so se poprej z očesom polzlahtnila. Okrajšajo naj se namreč konec prvega leta na en čevelj, ob enem naj se jim puščajo le štiri mladike. Cepljena morajo biti le na takih divjakih, ki že po naravi nizko rastejo.

Posode, v katere se taka drevesa presadé, so od početka nekoliko manjše, kasneje naj se pa presadé v nekoliko večje posode. Pred ko se imenovana drevesa v posodo presadé, treba jim je, korenine skrajšati in sicer tako, da rastejo potem lepo na okroglo. Mladike naj se jim pa le malo ali celo nič ne prikrajšajo. Naj se pazi tudi na to, da se drevesca v posodo 3 centimetre globokeje vsadé, kakor so bila poprej vsajena.

Zemlja, ki se mora devati v posodo, ne sme imeti v sebi nič frišnega gnoja, ker v taki zemlji drevesca lahko dobijo bolezen gnilobe na koreninah. Najboljša zemlja zato je stara, razkrojena, z mešancem pomešana, vertna zemlja. Tudi kertna zemlja iz travnikov je za posodovce zelo dobra; lahko se pa posebno s tem zboljša, da se jej primeša nekoliko koščene moke, pepela in saj. Saje posebno obvarujejo posodovce pred deževno glisto.

Ko se taka drevesca v posodo vsadé, kar je najboljšo spomladi storiti, mora se jim precej dobro priliti, da se zemlja vleže in drevesce precej raztopljenno hrano dobiva. Posoda mora imeti od zdolej luknjico, ki naj se z ogljem pokrije, da se voda počasi odteka. Ako nema posoda luknjice, se zemlja skisa in drevesce postane bolno.

Za časa poletja se drevescem ne sme preveč prilivati, nego le takrat, kedar je potreba; posebno škodljivo je, ako se jim priliva, ko solnce hudo žge, ali pa zvečer popred, ko se je zemlja nekoliko ohladila od solnčne toplote. V jeseni pa naj se jim le poredkoma priliva, dokler še rastejo. Potem pa, ko nehajo rasti, navadno konec oktobra, se vzamejo z zemljo vred iz posode, ter se vsadé na zavarovano toplo mesto na vert, in sicer tako globoko, da se lahko pokrije še nekoliko palcev z drugo zemljo.

Drugo spomlad, pred ko se posodovci zopet iz zemlje v posodo presadijo, se jim morajo mladike nekoliko okrajšati; pazi naj se pri tem obrezovanji na lepo

piramidalno obliko. Pri presajenji v posodo velja isto, kar v prvem letu, s tem razločkom, da se jim korenine več ne okrajšajo; vsadé naj se v novo posodo z zemljo, s katero so bili prejšno jesen iz posode vzeti.

V poletnem času naj se jim priliva in včasih zemlji pristavi nekoliko mešanca; o tem časi naj se tudi vsem prehitro rastočim mladikam odlomi verh, za to, da nastavi drevesce cvetne popke in postane rodovitno. Ako se to opušča, žene drevesce preveč v les in zaostane v rodovitnosti.

Za posodovce so najboljša jabelka, ki so bila požlahtnjena s popkom na šentjanževa jabelka, ali pa hruške, požlahtnjene na kutne. K.

— x —

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje št. 13. Jaz sem imel tudi letos, kakor po navadi sploh črez zimo in tudi pomladi čebele zadelane ali odete s pezdírijem, pa vsako leto pridejo na pomlad mravlje v čebelnjak k čebelam. Tu delajo nadlego in škodo. Pretečeno zimo, bolj h koncu, ko je že toplo nastalo, uničile bi mi bile slab panj (vlsanskega tretjiča), ko bi ne bil tega sovražnika še o pravem času odgnal. Veliko truda sem imel, in vse že poskusil ta mrčes pregnati, pa z nobeno rečjo ga ne morem. Marsikaj pomaga še malo, za kake dni, a mravlje se kmalo zopet prikažejo in delajo škodo, kakor pred. Zategadelj prosim, slavno uredništvo naj mi nasvetuje, kaj mi je v tej zadevi početi, da se tega sovražnika znebijem? Nimam rad, da bi mi mravlje pod panjovi, kjer jim je toplo, gnjezdile, v panj pa hodile sladko strd lizat.

(Jan. P. v H. na Dol.)

Vprašanje št. 14. Nekaj dni potem, ko je jeden mojih panjov prviča dal, pridem neko jutro pogledat in zagledam na tleh ležati lepo mrtvo matico. Zelo se vstrašim in kot čebelar — novinec — nisem vedel kaj početi. Toda kmalo sem se osrčil, kajti zaslišal sem drugo matico v panju peti. Odkod je prišla ta matica, in zakaj je bila mrtva?

(Jože Poloršek v J.)

Vprašanje št. 15. Prigodilo se mi je, da mi je drugič ali prveč rojil ravno isti dan pred dežjem. Ker je drugi dan ves dan bilo deževno in hladno vreme, dal sem roju nekoliko medu; bal sem se, da bi lakote ne poginil. Tretji dan nastane lepo solnčno vreme. O poludne pridem pred ulujak, pa kako se začudim, ko vidim, da je pred dvema dnevoma vsajeni drugič začel rojiti. Vjel bi ga bil, a bil sem prekasen. Gledati sem moral, kako se je vozil po zraku in se naposled vsedel tja, kamor se je bil prvokrat. Zakaj je roj panj zapustil? Ali mu morebiti ni bil panj po volji?

(G. J. v B.)

Odgovor na 13. vprašanje. Pezdírije je dobra odeja, ohranja in varuje čebelam toploto; toda to slabo lastnost ima, da se molj in mravlje ter še druga taka nesnaga v njem vgnjezdi. Molj se iz pezdírija že prežene, če se namreč vsako leto z novim zamenja, a staro popolnoma odpravi. Ves moljev zarod, kar ga je v pezdírju se na ta način pokonča. Toda kmalo se zopet zaredi, ker pride iz starih panjov, iz starega satovja, kjer je popred kraljeval, v pezdírje. — Mravlje se težko preženejo. Radi Vam vjamemo, da nobeno sredstvo stalno ne pomaga,

zato Vam svetujemo, da zamenjate pezdirje z mehko otavo. V tej se mravlje ne drže tako rade, kakor v pezdirju, a čebele imajo vse eno dovolj toplote. Če se Vam pa same otave škoda zdi, jo pa namešajte z listjem, narbolje je leskovo. Ta odeja je nekako bolj snažna in človeku bolj prikupljiva. S tako odejo pregnali boste mravlje. Dobro je pa tudi, če vso okolico dobro pregledate, ako ni morebiti kje kako mravljišče. Če ga dobite, pokončajte ga, kakor je bilo v jednej številki vlanskega tečaja povedano, namreč s petrolejem. Ako bi pa še to ne pomagalo, naredite pa, kakor je storil nek dopisnik prejšnjih let, da čebelam vado nastavite. Dotični čebelar je imel v zidanem čebelnjaku v zidu omarico in v tej lonec medu. Mravlje so pri zaprtih vratih noter prišle in se dobro gostile, a čebelar to videč zmešal je med z vodo, da je bil zelo tekoč in pustil, da so čebele hodile med lizat, a prišlo jih je vedno manj, kajti veliko jih je poginilo in utonilo v redkem medu. To pustil je dokler ni bilo nobene mravlje več gledat, če je li v čebelnjaku vse v redu.

Odgovor na 14. vprašanje. Pozna se Vam, da ste še novinec. Mrtva matica bila je ravno iz tistega panju, ki je potem pel in še rojil. Ko panj prvič roji, zapusti več zadelanih matice, in tista, ki se prva izvali, pokonča druge, ki prezgodaj silijo iz zaprte celice, kajti tej, ki je že prosta, ni še po volji, da bi šla iz panju in rojila, zato je pa rajše zaprto matico pokončala in čebele so jo iz panju vrgle. To se posebno v deževnem vremenu rado zgodi, ko drugič ne more rojiti.

Odgovor na 15. vprašanje. Vam se čudno zdi, da je drugič tako hitro rojil, ko ima sploh navado, da še le drugo leto roja da, nikdar pa še tisto. Čebele, kedar rojijo vzamejo sè sabo hrane za 3 dni. Vi ste pa drugiču precej drugi dan s hrano postregli, s tem ste mu pa tudi voljo k razveseljevanji na prostem obudili. Roj se je z nova poživil in šel še tretji dan pogledat, kaj se v lepej prostej naravi godi. Ni potrebno in tudi ne pametno drugiča ali sploh roje precej krmiti, ker s tem si človek sam delo ali še celo nesrečo (če mu namreč roj uide), napravi. Prvič se sicer že sme pokladati prve dni, pa tudi ni posebno varno. Ako je pa po rojenji dalje časa deževno in hladno vreme, naj se pa le malo položi, pa še le na večer tretjega dne, drugače bi čebele kmalu za lakotjo pomrle.

Naši dopisi.

Iza Mžaklje. Hladen april zginil je za drugimi meseci v neskončno večnost. Tam naj bo z njegovimi mrzlimi tovariši. Žalovali gotovo ne bomo po njem, kajti človek se kmalu naveliča pustih vetrov in hladnih jutrov; boljše se počuti v toplem prijaznem majniku. Ta mesec je res prijeten, še če je tako lep, kakor je letos. Ljudje so sicer prerokovali, da bo prav hladna in mrzla pomlad, ter da vse leto ne bo posebne vročine, ker je „kebrovo leto.“ Čudno se mi zdi, da bi ta mala žival tudi na vreme ali bolje rečeno na toploto vplivala in zraven še v slabem pomenu. Kakor se vremenski prerokovalci sploh radi zmotijo, tako so se tudi letos. Bali smo se „Trijakov,“ pa tudi ti so v tekočem letu svojo dobro stran

pokazali, (da bi le ne bili slabe za prihodnje leto ohranili). Vsi taki strahovi minuli so brez posebnega znamenja, le neki drugi strah — kebri ali hrošči — nas navdaja. Ta nesnaga nam preti pokončati sadno drevje. Sedaj, ko je hraste in leševje že obral, poljubilo se mu je črešenj, čespej in sploh sadnega drevja. Za to nadlogo bilo bi pa hladno vreme nar boljše. Mraz bi to žival pobral, a poleg tega pobral bi še drevje, in bila bi dvojna škoda. Zbog tega je boljše, da se hrošči pridno obirajo in more.

Čebele so začele rojiti. Rojev bo še precej, da bi jih le ne bilo preveč, posebno če v sveti Marjeti paše ne bo. Brale so prav dobro na črešnji in drugem sadji, vsled tega tudi toliko rojev.

V zadnjem dopisu sem omenil nekega čebelarja, kateremu je zima zelo nagajala. Zdajci sem zvedel, da ima od 42 plemenjakov še 8 živih panjičev, pa še to je borno.

—lj—

Iz Hodiš na Koroškem. Po navadi prezimujem po 8 do 10 panjov čebel. Od leta 1881. do 1887. tedaj v 7 letih prezimil sem vsega skupaj 59 plemenjakov. Od teh dobil sem v mesecu maju 156 rojev in poznejših vnukov 16, vseh rojev bilo je na ta način 172. Tudi letos imam 10 plemenjakov. Prvič dobil sem od 9. do 15. maja.

Nenavadnih rojev dobil sem tudi nekaj in sicer: l. 1881. dal mi je prvič unuka ali devičnika. Leta 1885. dobil sem unuka iz panju, kateremu sem 3 ure pred rojem vse matičnjake porezal. Leta 1886. rojil mi je v mesecu septembru starec, kateri mi je že meseca maja 4. rojil. Leta 1887. dobil sem tretjič 20 dni po prviču. Ker se mi je pa to vse eno prepozno zdelo, odprl sem izrojenka in ga znotraj pogledal. Imel je še 5 zadelanih matičnjakov. V enem bila je že popolnoma godna, toda že mrtva čebela; v drugem je bila še ne popolnoma godna pa tudi že mrtva matica. Ostali trije matičnjaki bili so prazni.

Veliko sem si do sedaj že prizadeval o čebelarstvu kaj novega iznajdi, marsikaj se mi je posrečilo, kar je meni in tudi drugim čebelarjem na korist, ker jaz ne skrivam tega, kar si s trudom pridobim. Ako je slavnemu uredništvu ljubo, hočem drugokrat kaj poročati. (Prav vstregli nam bodeste. Ured.).

Gregor Ropper,
čebelar na Koroškem.

Naznanilo.

Današnja številka se je zaradi neke družinske nezgode pri listovem uredniku zakasnila, zato naj p. n. naročniki tej zamudi prizanesejo, ker uredništvo obljubi, da bo list v prihodnje bolj redno izhajal.

„Obljubiti in dati je precej“ je sploh naš pregovor, pa vendar se sedaj tudi naša obljuba izpolni, kajti današnji številki priložena je že pred dalje časa obljubljena knjižica.

Uredništvo in založništvo.

Odgovorni urednik Anton Klein. — Izdajatelj Janez Modic, društveni predsednik.

Lastnina „Čebelarstva in sadjerejskega društva za Kranjsko“. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.